

РЕШЕНИЕ

№ 1903

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12552** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63вот Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Т. Б. Т., с ЕГН [ЕГН], срещу Решение №20214151 от 19.11.2021 г. по н.а.х.д.№11084 / 2019 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 147-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №18-4332-015647 / 14.08.2018 г. на началник група към Отдел „Пътна полиция“-СДВР, с което НП на касационния жалбоподател на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв., за извършено нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал. 1, т.5 от ЗДвП е наложено административно наказания „глоба“ в размер на 100 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от един месец, за извършено нарушение на чл. 123, ал. 1, т.3 от ЗДвП.

В жалбата като касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК се сочат допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуален закон. Конкретно, мотивита са, че изводите на СРС за безспорна установеност на описаните в НП нарушения са основани единствено на показанията св. М., които са едностранчиви и заинтересовани. Твърди се, че в протокола от ПТП не е отразена

реалната обстановка, отбелязано е предполагаемо място на напусналия ПТП участник и е посочена несъществуваща щета. Не са обсъдени възраженията срещу АУАН, както и тези в подадената пред СРС жалба, както и, че описаните в НП нарушения не са доказани по безспорен начин. В тази връзка касаторът твърди, че е напуснал местопроизшествието, тъй като не е реализирано ПТП. Иска се да се отмени решението на СРС и заедно с него да се отмени наказателното постановление, с определените в него размери на административните наказания. В съдебно заседание доводите се поддържат от касатора.

Ответникът по касация СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, ОТДЕЛ „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ“ /СДВР/, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 22.06.2018г. около 8:25ч. в [населено място], по [улица] и на 100 метра след [улица], касаторът управлявал собствения си лек автомобил марка „М. Е20 Компресор“ с регистрационен номер СА 4499 РХ, като навлизайки в кръговото движение с посока [улица], поради недостатъчен контрол, реализира ПТП с л.а. „А.“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от Х. М.. В резултат на удара бил механически увреден заден десен калник и джанта на л.а., като Т. продължил да се движи с управляваното от него МПС и напуснал мястото на пътното транспортно произшествие без да уведоми компетентните органи. М. уведомил КАТ. На място пристигнали служители на КАТ, които снели сведение от М. и извършили оглед на местопроизшествието. След изготвяне на протокол за ПТП и скица на произшествието, служителите на О“ПП“-СДВР извършили проверка и установили самоличността на извършителя. Т. е призован, снети са му обяснения и му е съставен АУАН. Въз основа на АУАН е издадено оспорваното НП.

За да постанови оспореното решение първоинстанционният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, издадени са от компетентни органи в предвидените в закона срокове. Прието е също така, че визираните в наказателното постановление административни нарушения са безспорно установени и деянията не съставляват маловажен случай на административно нарушение.

Решението е правилно.

СРС е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не споделя извода на касатора, че решението на СРС се основава само на обясненията дадени от св. М., тъй

като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че са реализирани съставите на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т.3 от ЗДвП.

Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона / чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение.

Неоснователно е възражението за недоказаност на административно-наказателното обвинение. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. При липсата на доказателства, опровергаващи констатациите на контролните органи, отговорността на наказаното лице е ангажирана правилно.

Възражението за липса на произнасяне на АНО по възраженията срещу АУАН, са неоснователни. По чл.52, ал.4, изр.1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обосновааност, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма, обаче, нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението може да е само част от факултативно му съдържание. НП е издадено, след извършена по чл.52, ал.4, изр.2 ЗАНН преценка с нормативно предписаното с чл.57, ал.1, т.1–10 ЗАНН съдържание, което е достатъчно за формалната и процесуалната му законосъобразност. Не я губи затова, че по подаденото от касатора възражение не е изразено писмено становище на наказващия орган в текста на НП.

Споделя се изводът на СРС, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения във формата на АУАН и НП. Макар да не се е произнесъл подробно по всички наведени доводи в тази насока, въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение, обуславящо отмяна на решението на това основание. Това е така, тъй като противното не би довело до друг извод

Законосъобразно и в съответствие със събраните по делото доказателства СРС е приел, че вмененото на наказаното лице нарушение по т.2 от НП правилно е квалифицирано като такова по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, Според чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, е длъжен ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, без да напуска местопроизшествието, уведомяват

съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.. Санционната норма на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП предвижда лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 до 6 месеца и глоба от 50 до 200 лв. за водач, който наруши задълженията си като участник в ПТП.

Не е спорно между страните, че Т. е спрял да установи последиците от ПТП, и в следствие е напуснал местопроизшествието, като по този начин съвсем съзнателно е нарушил разпоредбата на чл. 123, ал.1, т.3 ЗДвП , като нито е известил служителите на отдел „ПП“ при СДВР, нито е изчакал пристигането им.

Административно-наказателната отговорност на касатора е ангажирана правилно. Настоящата касационна инстанция споделя изцяло мотивите на СРС относно размера на наложената глоба.

Съгласно чл. 20, ал.1 от ЗДвП водачите са длъжни да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват. В случая се установи, че на 22.06.2018г. около 8:25ч. в [населено място], по [улица]и на 100 метра след [улица], касаторът управлявал собствения си лек автомобил марка „М. Е20 Компресор“ с регистрационен номер СА 4499 РХ, като навлизайки в кръговото движение с посока [улица], поради недостатъчен контрол, реализира ПТП с л.а. „А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от Х. М.. Описанието на нарушението е ясно и същото е съответно квалифицирано като нарушение на нормата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. В процесния случай сблъсъкът на автомобилите не е следствие от неправилна маневра, а именно - от липса на непрекъснат контрол върху същия, довел до съприкосновението на МПС-тата. Санционната разпоредба на чл. 185 ЗДвП предвижда, че за нарушения на ЗДвП и на издадените въз основа на него нормативни актове, за което не е предвидено друго наказание, виновните се наказват с глоба в размер до 20 лв. Споделят се изводите на СРС, че санкцията правилно е определена в предвидения от закона размер.

С оглед на изложеното, касационната инстанция споделя изводът, че АУАН и НП не страдат от пороци нито от процесуално естество нито по отношение на приложението на материалния закон, в това число относно размера на наложената санкция.

Не е налице маловажен случай по чл.28 ЗАНН. Липсват данни за смекчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от подобно естество, следователно не са налице предпоставки за прилагане на чл.28 ЗАНН.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20214151 от 19.11.2021 г. по н.а.х.д.№ 11084/2019г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 147-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.